

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ ...

IN MEMORIAM

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΚΟΛΑΣ (1947 – 2002)

Η απώλεια ενός συνεργάτη με τον οποίο μοιραστήκαμε κοινές προσπάθειες στις δραστηριότητες και επιδιώξεις του έργου μας είναι πάντοτε οδυνηρή. Δεν είναι μόνο το αδήριτο στοιχείο της περάτωσης της ανθρώπινης ζωής, αλλά η διάσταση του κενού μετά την αποχώρηση.

Ο Ιωάννης Βακόλας υπήρξε ιστορικό στέλεχος της Δ' Παθολογικής Κλινικής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο. Ο όρος ιστορικό στέλεχος σημαίνει ότι η συνολική του πορεία ήταν στα πλαίσια αυτής της Κλινικής, αρχικά ιατρός Γαστρεντερολόγος στην Β2 Παθολογική Κλινική ΑΠΘ και στη συνέχεια στην Δ' Παθολογική Κλινική στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο.

Ήταν άνθρωπος της προσφοράς χωρίς να επιδιώκει ανταποδοτικά οφέλη, που είναι σήμερα κανόνας στην κοινωνία μας και στις διεκδικήσεις του επαγγελματικού βίου. Ήταν φίλος των ανθρώπων, φίλος των φοιτητών, φίλος των ιατρών συναδέλφων του, φίλος των προϊσταμένων του, φίλος του νοσηλευτικού και διοικητικού προσωπικού, φίλος των ασθενών. Υπήρξε δηλαδή ένας ουμανιστής στην πράξη.

Η προθυμία του να συμβάλλει στο νοσηλευτικό και εκπαιδευτικό έργο της Κλινικής υπήρξε αδιάπτωτη σε όλη την περίοδο της συνεργασίας μας. Ήταν έμπειρος γιατρός με κλινικό κριτήριο, την ικανότητα να επικοινωνεί με τους ασθενείς του και να απολαμβάνει την αναγνώριση και εμπιστοσύνη τους.

Οι αρχές του και ο χαρακτήρας του καθορίστηκαν σε σημαντικό βαθμό από την επίδραση της διακεκριμένης οικογένειας του στα Ιωάννινα, τον πατέρα του διαπρεπή ιατρό και την μητέρα του με πνευματική ακτινοβολία και διαλογισμό. Η γενέθλια πόλη, τα Ιωάννινα, το κοινωνικό περιβάλλον και οι σπουδές του στη Ζωσιμαία Σχολή, συνέβαλαν στην διαμόρφωση της προσωπικότητάς τους και στην πορεία που ακολούθησε.

Υπήρξε ιδιαίτερα αγαπητός στους συναδέλφους του χωρίς να δημιουργεί ανταγωνισμούς και αντιπαλότητες, άλλο ένα σύνθημα στοιχείο που χαρακτηρίζει την κοινωνία μας. Είχε μια φιλοσοφημένη και καρτερική αντίληψη της ζωής, με τις διακυμάνσεις της, τις χαρές αλλά και τις πίκρες που αποτελεί τον βασικό πυρήνα της ανθρώπινης κατάστασης.

Αντιμέτωπος με γενναιότητα και μαχητικότητα τη νόσο στην τελευταία φάση της ζωής του και πίστευε στο καλύτερο. Σε όλη αυτή την οδυνηρή πορεία κράτησε τα ανθρώπινα στοιχεία του χαρακτήρα του, την επικοινωνία του μαζί μας, την ελπίδα για την έκβαση και την αγάπη για την ζωή.

Συμμετείχε ως το τέλος στα δρώμενα της Ελληνικής Γαστρεντερολογικής Εταιρείας μετά την άξια εκλογή του ως Ταμίας στο ΔΣ το 2001. Η τελευταία πράξη της ζωής του ήταν η συμμετοχή του στο 22^ο Πανελλήνιο Συνέδριο Γαστρεντερολογίας στην Αθήνα, 21-23 Νοεμβρίου 2002.

Στο τέλος της ημέρας δεν κρινόμαστε μόνο από τα επιτεύγματα, τις αποτυχίες και τις πλάνες μας. Αυτά όλα είναι ανθρώπινα και ενέχονται στην ιστορία όλων μας. Κρινόμαστε κυρίως από την παρακαταθήκη της ζωής μας και την μνήμη που ζει πέρα από τον θάνατό μας.

Ο Ιωάννης Βακόλας άφησε την παρακαταθήκη της προσφοράς στους ανθρώπους και θα τον θυμόμαστε πάντοτε με αγάπη.

Κωνσταντίνος Αρβανιτάκης

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ ΣΑΡΑΦΙΑΝΟΣ

Αφού περπάτησαν 85 χρόνια πάνω στη γη και αφού ηγάλωσαν πολύ φαιά ουσία του εγκεφάλου και αφού ελευκάνθει από την κόπωση και το βάρος των ετών ελύγισεν έπεσεν και υπέκλιψεν εις τας βουλάς του ύψιστου.

Ο εκλιπών Λυσίμαχος Σαραφιανός Ιατρός, Κλινικάρχης, Τέως βουλευτής που κατά ευτυχή συγκυρία, και εκλεκτός φίλος μου υπήρξεν ένα από τα πλέον εκλεκτά μέλη του Ιατρικού Συλλόγου της Θεσσαλονίκης του οποίου υπήρξεν πρόεδρος επί σειρά ετών. Υπήρξε πρότυπον ιατρού και έχαιρεν βαθιά εκτιμήσεως εκ μέρους όλων των συναδέλφων και του κοινωνικού συνόλου.

Η πορεία του μέσα εις τον χρόνον των 85 ετών έδειξε πως ολίγοι είναι εκείνοι που αξίζουν τον θαυμασμόν και τον σεβασμόν τον οποίον ενέπνευσε εις τους επιζώντας με την πληθωρική επιστημονική κοινωνική και εθνική προσφορά του.

Ο εκλιπών υπήρξεν ένας Τέλειος Οικογενειάρχης, ένας ιδανικός σύζυγος, ένας στοργικός πατέρας με μία πληθωρική προσφορά αγάπης και θυσίας προς τα παιδιά του και προς το κοινωνικό σύνολο.

Και η μεγαλιώδης αυτού προσφορά μια προσφορά που υπερβαίνει τα όρια του δυνατού εβαθμολογήθη και εβραβεύθει από την κοινωνία δεόντως και η οποία κοινωνία τον εξέλεξε δια της ψήφου Βουλευτή κατ' επανάληψη και τον έστειλεν εις το κοινοβούλιο δια να προσφέρει και εις τον τομέα αυτόν και από την θέση αυτή με πίστη με πάθος και με αγάπη προς το κοινωνικό σύνολον ότι απέρρεαν εκ της συνειδήσεως του και εκ της υψηλής του Αποστολής.

Ημείς που αποδεχόμεθα τον θάνατον σαν ένα τμήμα της ζωής του το οποίο είναι συνυφασμένο με την μνήμη και το χρόνο τιμούμεν την μνήμη του εκλιπόντος οποίος ήτο μια μεγάλη ψυχή με όλο της το μεγαλείο, ένας ακέραιος χαρακτήρας και ένα σώμα με περίσσια ομορφιά αρχοντιά και περηφάνεια.

Το πνεύμα του εκλιπόντος αποχωρισθέν το σώμα του έπειτα από 85 χρόνια και πορευόμενον προς το υπέρ πέραν προς τον ύψιστον δύναται να ψελλίζει τον αγώνα το καλόν ηγώνισμα την πίστην τετρηκα το δρόμον τετέλεκα νυν απολύεις Δέσποτα τον δούλον σου.

Εγώ ως συνάδελφος και ως φίλος καταθέτω σήμερα με ευλάβεια την βαθιά μου λύπη δεόμενος προς τον ύψιστον όπως οπλίσει την οικογένειά του με ψυχικό σθένος και καρτερία για να αντιμετωπίσει το θλιβερό αυτό γεγονός μέσα στα πλαίσια του χρόνου και της φιλοσοφίας της ζωής.

Και αναφερόμενος σε ένα στίχο του Ευριπίδη που λέγει «*Κι αν οι νεκροί δεν έχουν νόηση έχουν όμως αιώνια παρουσία ανάμεσα στους ζωντανούς και την παρουσία αυτή Λυσίμαχε θα την έχεις μέσα στις σκέψεις μας και τις καρδιές μας όσο ζούμε.*»

Εις τον Ιατρόν, Κλινικάρχην και τέως Βουλευτήν Λυσίμαχο Σαραφιανό διόσα πρόσφερε ταιριάζει αιώνια ευγνωμοσύνη, αιώνια τιμή και αιώνια μνήμη.

Μιχαήλ Αγγελής
Χειρουργός – Κλινικάρχης

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΙΩΝΙΔΗΣ

Ένας φωτισμένος άνθρωπος ρασοφόρος ιατρός, ο οποίος μέχρι τελευταία λειτουργούσε στον Ιερό Ναό της Νέας Ευκαρπίας. Διετέλεσε ιατρός στο ΙΚΑ Πύλης Αξιού. Τα τελευταία χρόνια τον κέρδισε η εκκλησία, όπου συνέχισε να προσφέρει θεάρεστο έργο. Ήταν ο ιερέας σε κάθε εκδήλωση του Συλλόγου μας, ένα γλυκύτατος άνθρωπος, αληθινός λειτουργός της υγείας και Υπηρέτης του Θεού.

ΡΑΠΤΗΣ ΜΙΧΑΛΗΣ (1946–2003)

Έφυγε από κοντά μας ένα γκρίζο Σάββατο (22-3-03) ένας φωτισμένος άνθρωπος. Ο Μιχάλης μας, ο φίλος, ο γελαστός, ο ήρεμος «γίγαντας», όμως θα βρίσκεται συνεχώς ανάμεσά μας.

Είναι κι αυτό ένα περίεργο τερτίπι της ζωής που μπαίνει στα πόδια μας και μας ... μπουρδουκλώνει. Εκεί που είμαστε μια χαρά έρχεται μας δίνει μιά και μας αναστατώνει. Μόνο όσοι είχαν την τύχη να είναι φίλοι του Μιχάλη νιώθουν τι πάει να πει να τον χάνεις ξαφνικά.

Μέλος μιάς οικογένειας με παράδοση στα ιατρικά πράγματα της πόλης μας (Κλινική Ράπτη) άνθρωπος που διακόνησε την Ιατρική με χαμηλούς τόνους, βγάζοντας πάντα ένα πρόσωπο γλυκό και ήρεμο. Προσηλωμένος σταθερά σε αξίες με κοινωνικές ευαισθησίες και άσβεστη την διάθεση για προσφορά.

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη (22-9-46) τελείωσε το 42ο Δημοτικό και το Γυμνάσιο-Λύκειο Κωνσταντινίδη. Φοίτησε στο ΑΠΘ πήρε πτυχίο το 1972, πήρε την ειδικότητα του Μαιευτήρα-Γυναικολόγου το 1978 κι από το 1977 προσέφερε τις υπηρεσίες του στο ΙΚΑ.

Παντρεύτηκε με την Αντιγόνη κι έκανε μιά θαυμάσια οικογένεια, με τέσσερα σπουδαία κορίτσια, την Κλεονίκη (ειδικευόμενη στη Δερματολογία), την Αικατερίνη, την Γεωργία (στο πτυχίο της Ιατρικής) και την Αλεξία.

Στο Μιχάλη μας δεν λέμε αντίο γιατί απλούστατα θα ξαναβρεθούμε.

Κλ. Βαλαρούτσος

ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Καθηγητής ουρολογίας.

ΤΖΙΒΑΝΗ-ΑΝΔΡΙΩΤΗ ΜΑΡΙΑΝΘΗ: (1940-2003)

Μικροβιολόγος, στο Ωραιόκαστρο. Μόλις πέρυσι συνταξιοδοτήθηκε.